

Rettevejledning til opgave 1

1. Havde Retten i Sønderborg kompetence til at tage stilling til voldgiftsaftalens gyldighed?

Anders erkender, at der er indledt en voldgiftssag i Honduras forud for sagsanlægget.

Retten kan derfor alene tage stilling til, "om tvisten efter sin art kan afgøres ved voldgift", jf. voldgiftslovens § 8, stk. 1, 2. punktum.

Twisten er en privatretlig tvist om et køberetligt opgør. Denne tvist kan efter sin art behandles ved voldgift.

Retten i Sønderborg kan derfor ikke tage stilling til voldgiftsaftalens gyldighed.

DCR, side 169-172, 174-175.

2. Er der værning for kravet ved Retten i Sønderborg, hvis der bortses fra voldgiftsaftalen?

Anders har indgået aftale med Honduras Import GmbH, der er et tysk selskab. Anders har bopæl i Danmark. Det er derfor domsforordningen, der skal anvendes.

Der er tale om et kontraktforhold, og det afgørende er derfor artikel 7, nr. 1. Det er salg af varer og derfor litra b, og opfyldelsesstedet skal findes ud fra denne bestemmelse.

Det afgørende er derfor det fysiske leveringssted i henhold til aftalen. Der blev ikke indgået nogen aftale forud for afleveringen af bønnerne i Flensborg, og leveringsstedet blev heller ikke aftalt ved den efterfølgende aftale. Det faktiske fysiske leveringssted er derfor afgørende. Fastlæggelsen heraf er en vurdering af, om transportøren kan anses som repræsentant for køber eller sælger. Diskussionen og ikke resultatet er afgørende.

DCR, side 206-207

3. Skal Retten i Sønderborg følge Carl Carlsens begæring og henvise sagen til Sø- og Handelsretten?

Der skal dels tages stilling til, om begæring er prækluderet, og om Sø- og Handelsretten er saglig kompetent.

Anmodningen fremkommer efter Rettens behandling af de af Carl Carlsen rejste formalitetsindsigelser men før forberedelsens afslutning. Retten skal derfor tillade fremsættelsen, jf. § 225, stk. 3, der henviser til § 226, stk. 3 og 4. Det taler for at tillade henvisning, at sagen fortsat er på et tidligt forberedende stade. Det er alene formalitetsspørgsmål, der er blevet behandlet. Omvendt har der været rig lejlighed til at tage dette formalitetsspørgsmål med sammen med de øvrige formalitetsspørgsmål.

Sø- og Handelsrettens kompetence skal begrundes med § 225, stk. 2, nr. 1, om internationale sager, hvor fagkundskab til internationale erhvervsforhold har væsentlig betydning. Sagens materielle spørgsmål vedrører eventuelle mangler ved kaffebønner, hvilket ikke kræver internationalt kendskab. De processuelle spørgsmål er internationale, men kræver ikke et særligt kendskab til internationale erhvervsforhold, men kendskab til international procesret. Sø- og Handelsretten er derfor ikke kompetent.

DCR, side 146 – 147, 159 - 161

4. Kunne Carl Carlsen have indbragt kendelsen for landsretten, hvis han havde kæret rettidigt?

Det er to formalitetsspørgsmål, der er udskilt til særskilt behandling.

Det ene spørgsmål vedrører forholdet til en anlagt international voldgiftssag og domstolenes saglige kompetence. Dette spørgsmål er omfattet af begrebet delafgørelse i § 253.

Det andet spørgsmål er domstolenes internationale kompetence. Der har været rejst tvivl om, hvorvidt dette spørgsmål er omfattet af delafgørelser i § 253. Dette er afgjort med U 2016.526 H (der er pensum), således at også dette spørgsmål er omfattet af § 253.

Der kræves derfor i begge tilfælde tilladelse af procesbevillingsnævnet.

Da begge forhold er omfattet af § 253, finder § 389 a ikke anvendelse.

DCR, side 352 – 355.

Rettevejledning til opgave 2

1. Skulle Retten i Randers have udsat sagen?

Det er et spørgsmål om litis-pendens.

Der er tale om en sag anlagt i Italien og en sag anlagt i Danmark. Selv om den ene part i begge sager har amerikansk hjemting, er det domsforordningen, der skal anvendes, jf. Den civile retspleje, s. 304. Såfremt der er tale om krav fremsat mellem de samme parter, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, skal Retten i Aarhus således udsætte sagen på den italienske domstols stillingtagen til sin kompetence, jf. domsforordningen art. 29.

Den ene part er som udgangspunkt ikke den samme i de to sager, idet det er Hansen personligt, der sagsøges i Italien, mens det er selskabet Hfrugt ApS, der sagsøges i Danmark. Hansen har dog som enejer og direktør i Hfrugt ApS en dominerende indflydelse i selskabet, så den studerende skal diskutere, om han kan identificeres med selskabet, jf. Den civile retspleje, s. 307. Diskussionen – ikke resultatet – er afgørende.

Selv om påstandene til dels er formuleret som henholdsvis en anerkendelsespåstand og en fuldbyrdelsespåstand har de samme grundlag og genstand, jf. Den civile retspleje, s. 308. Denne betingelse er således opfyldt.

2. Skal Fruity have tilladelse til at fremlægge den skriftlige vidneforklaring?

Da det er angivet i svarskriftet, at Fruity ønskede at føre vidnet under hovedforhandlingen, er det reelle problem, om betingelserne i retsplejelovens § 297 er opfyldt. Fruity burde have forelagt det for retten inden erklæringens fremlæggelse, men det er formentlig ubetænkeligt at tillade erklæringen fremlagt. Der er en rimelig begrundelse for det forhold, at Schmidt ikke har mulighed for at vidne under hovedforhandlingen, og der er tale om nogle set i forhold til sagen mindre væsentlige forhold, som modparten ikke bestrider.

Retten bør således give Fruity tilladelse til at fremlægge den skriftlige vidneforklaring.

3. Skal Fruity have tilladelse til at fremlægge den juridiske erklæring?

Der er tale om en ensidigt indhentet erklæring om fremmed ret. Den behandles formentlig efter praksis om erklæringer om faktiske forhold, jf. Den civile retspleje, s. 530, og den er indhentet før sagens anlæg. Den kan således som udgangspunkt fremlægges, men den er fremlagt efter forberedelsens afslutning. Det skal således diskuteres, om retten bør give tilladelse til fremlæggelsen, jf. retsplejelovens § 358, stk. 1, jf. stk. 6. Den bør dog formentlig under alle omstændigheder afskæres efter retsplejelovens § 341, idet en ensidigt indhentet erklæring til brug for en anden sag som udgangspunkt ikke har betydning for sagen.

4. Skal landsretten påkende påstanden om ændring af kendelsen om den juridiske erklæring?

Fruity anmoder ikke om Procesbevillingsnævnets tilladelse til at kære kendelsen om den juridiske erklæring, og selskabet kærer således heller ikke kendelsen inden for de relevante frister, men fremsætter først påstanden i et processkrift for landsretten. Da der efter retspraksis skal kontrakæres, jf. Den civile

retspleje, s. 449, skal landsretten således ikke påkende påstanden om ændring af kendelsen om den juridiske erklæring.